

εὐε αὐτοῖς, ἰέρακα ἢ, κατ' ἄλλους, κόρακα καταπτάντα, μερίδα τοῦ ἰερείου ἀρπάσαι καὶ εἰς τὸ Βοσπόριον ἀκρωτήριον μετακομίσει. Μαθόντες οὖν παρά τινος βουκόλου, κατοπτεύοντος ἐκ τοῦ ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς λόφου (ὃν ἀπ' αὐτοῦ Βουκόλιον ἐκάλεσαν), τὸν τόπον ὅπου κατέπτη ὁ ὄρνις, καὶ οἰωνισάμενοι θεῖον εἶναι τὸ συμβάν, μεθιδρύσαντο ἐκεῖσε.

Τὸν δοθέντα δὲ εἰς τοὺς πρώτους τούτους οἰκιστὰς τοῦ Βυζαντίου χρησμὸν ἄλλον τρόπον ἔχοντα ἀναφέρουσιν ὅ,τε Στράβων, ὡς εἶδομεν, καὶ ἄλλοι. Ἰδρῦθῆναι γὰρ αὐτοὺς ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων ἀπ' ἐναντίον τῶν τυφλῶν, τυφλοὺς αἰνιττόμενος τοὺς τὴν Χαλκηδόνα οἰκήσαντας πρὸ αὐτῶν Μεγαρεῖς, οἵτινες οὐ συνείδον τὰς ἀπὸ τῶν τόπων καὶ τῆς θυννοθηρίας ἰδίως ὠφελείας, ἀλλὰ, προσελόμενοι τὰ χεῖρω, ἰδρῦθησαν ἐν τῇ ἐπιτῆς Ἀσίας περαιᾷ τοῦ Βυζαντίου, οὓς διὰ τὴν αὐτὴν πάντως αἰτίαν καὶ ὁ Αὐσόνιος, ὡς εἶδομεν, μωροὺς ἀποκαλεῖ.

Τοὺς οἰκιστὰς δὲ τούτους τοῦ Βυζαντίου Μιλησίους θέλει ὁ Βαλλέσιος(1), ἴσως διότι καὶ αὐτοὶ ἔστειλαν μετὰ τοὺς Μεγαρεῖς ἀποικίαν ἐνταῦθα, καὶ διὰ τοῦτο εἰκάζουσί τινες ὅτι καὶ ὁ Ἀμμιανὸς Μαρχελλῖνος (2) Ἀθηναίων ἀποικίαν ὀνομάζει τὸ Βυζάντιον, ὡς τῶν Μιλησίων ἀποίκων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Πιθανώτερον ὁμως μοι φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἀποικισμὸν ἐννοεῖ τὸν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐποικισμὸν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καθ' ὃν λόγον καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος Λακεδαιμονίων ἀποικίαν αὐτὸ ἀποκαλεῖ.

Ἄλλ' ὅτι Μεγαρεῖς, ἢ τοῦλάχιστον Δωριεῖς, ἦσαν οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι τοῦ Βυζαντίου ἀποικοὶ, βεβαιοῦσιν οὐ μόνον ὁ Φιλόστρατος (3), Μαρχιανὸς ὁ Ἡρακλεώτης (4), Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος (5), καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ τὸ δωρίζον τῆς φωνῆς αὐτῶν, ᾧ φαίνονται χρώμενοι κὰν τῷ παρὰ Δημοσθένει (6) ψηφίσματι, καὶ τὸ σιδηροῦν νόμισμα, δι' οὗ συνηλλάττοντο, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην (7).

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ Βύζαντος καὶ τῶν κατ' αὐτὸν, ἐὰν ἦνε δυνατόν, διασχίζων τις τὸ κάλυμμα τοῦ μύθου καὶ τῆς ἀλληγορίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάλει κατὰ τοὺς μυστηριώδεις ἐκείνους αἰῶνας ἡ Ἱστορία, ἵνα εἰκάτῃ ὅσον ἐνεστι τάληθές, φαίνεται ὅτι τολμηρὸς τις θαλασσοπόρος (Ποσειδῶνος υἱός), Ἀργεῖος ἴσως ἢ Μεγαρεὺς τὴν πατρίδα, κατανοήσας τὴν εὐφύιαν τοῦ τόπου, συνωκίσθη μὲ τοὺς συντρόφους του, καταρχὰς μὲν εἰς τοῦ κόλπου τὸν μυχόν, ὅπου προσωρμίζοντο φυσικῶς αἱ γῆες· ἔπειτα δὲ, διὰ τὸ ὀχυρώτερον, ἐπ' αὐτῆς τῆς τοῦ Βυζαντίου ἀκρας, καλουμένης Λύγου, ἀπὸ φυτοῦ τοιοῦτου ἐκεῖ παραπεφυκότος, διατειχίσας αὐτὴν κατὰ

(1) Βιβλ. Β'. (2) Βιβλ. ΚΒ'. (3) Βίαις Σοφιστῶν Βιβλ. Α'. (4) Περίπλ. (5) Περί Θεμ. Α'. 6'. (6) Περί Στεφ. 3. (7) Νεφ. 249.

